

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 grudnia 2010 r., nr (...) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy - A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w M., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca ten naruszył warunek 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 września 2009 r., Nr (...), w ten sposób, iż w dniu 22 marca 2010 r., powódka wprowadziła do obrotu przez stację paliw przy ul. (...) w S., olej napędowy, który nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 9 grudnia 2008 r. (Dz.U. z 2008 r. Nr 221, poz. 1441.).

Za wyżej opisane działanie, Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 60 800 zł., co stanowi (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez niego w 2009 r.

W uzasadnieniu swojej decyzji Prezes URE wskazał, iż na podstawie zgromadzonego w toku postępowania administracyjnego materiału dowodowego, a w szczególności protokołu kontroli z dnia 22 marca 2010 r. (nr akt kontroli (...)) oraz protokołu badań z dnia 30 marca 2010 r. (nr akt kontroli (...)) za bezsporny uznał fakt, iż przedsiębiorca w dniu 22 marca 2010 r., wprowadził do obrotu za pośrednictwem stacji paliw przy ul. (...) w S., olej napędowy o niewłaściwej jakości, co wynika z protokołu badań nr (...) z dnia 26 marca 2010 r. Przy czym, Prezes URE zaznaczył, iż przedsiębiorca nie zgłaszał żadnych uwag do protokołu kontroli.

Prezes URE podniósł, iż udokumentowane przekroczenie norm jakościowych dotyczyło zawartości siarki w oleju napędowym. W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono, iż zawartość siarki w badanej próbce podstawowej wyniosła 127 mg/kg, gdzie maksymalna zawartość przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z metody badawczej powinna wynosić 11,3 mg/kg. Oznacza to, że normy zawartości siarki w badanym paliwie zostały przekroczone o 1024%.

Odnosząc się do wyjaśnień Przedsiębiorcy złożonych w postępowaniu administracyjnym pozwany stwierdził, że na Przedsiębiorcy ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom. Pozwany Prezes URE podkreślił, że w obowiązującym systemie prawnym to na Przedsiębiorcy ciąży obowiązek sprzedaży paliw o właściwej jakości niezależnie od tego, kto faktycznie dokonał pogorszenia parametrów jakościowych paliwa. Prezes URE podkreślił przy tym, iż koncesjonariusz akceptując warunki koncesji zobowiązał się do sprzedaży paliw, których parametry jakościowe są zgodne z obowiązującymi normami, w związku z tym uznał, iż jest w stanie wywiązać się z tego obowiązku. Pozwany zwrócił uwagę, iż przedsiębiorca ma pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z nałożonego obowiązku koncesyjnego. Według pozwanego, w sytuacji gdy przedsiębiorca nie podejmuje działań mających na celu ustalenie jakości konkretnej partii paliwa i dopuszcza do sprzedaży paliwo, którego parametry nie spełniają wymagań jakościowych, nie dochowuje tym samym należytej staranności jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą. Prezes URE podniósł, iż przedsiębiorca winien zdawać sobie sprawę z faktu, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez Państwo. Wypełnienie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza i nie stanowi rzeczy niemożliwej, bowiem organ koncesyjny określa je w granicach obowiązujących przepisów.

Pozwany Prezes URE wskazał również, że niedotrzymanie normy dotyczącej zawartości siarki w oleju napędowym ma niekorzystne skutki dla atmosfery jak również dla silników pojazdów.

Odnosnie nałożonej na powoda kary pieniężnej Prezes URE wskazał, że jej wysokość ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust 3 ustawy P.e., tj. w wielkości nie przekraczającej (...) przychodu wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego przez koncesjonariusza w poprzednim roku podatkowym. Ponadto Prezes URE

podkreślił, iż ustalając wysokości nałożonej kary, uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe.

Wobec ustalenia, że Przedsiębiorca wprowadził do obrotu olej napędowy, w którym zawartość siarki przekroczona została o 1024%, naruszenie warunku koncesji, polegające na wprowadzaniu do obrotu paliw o niewłaściwej jakości, ze względu na wielkość przekroczenia, należało zdaniem Prezesa URE uznać za czyn o bardzo dużej szkodliwości, co znalazło odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej kary.

Prezes URE dokonał oceny możliwości finansowych powódki na podstawie informacji przedstawionych przez Przedsiębiorcę o przychodach z działalności gospodarczej ogółem i działalności koncesjonowanej.

Oceniając dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy, pozwany podniósł, iż uwzględnił fakt, że jest to pierwsze stwierdzone naruszenie warunków koncesji przez powódkę, dlatego wymierzona przedsiębiorcy kara stanowi (...) z przychodów z działalności koncesjonowanej.

Od powyższej decyzji powódka - A. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w M., wniosła odwołanie zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji powódka zarzuciła naruszenie:

1. przepisu art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie w sprawie pomimo zaistnienia ku temu ustawowych przesłanek,
2. przepisu art. 56 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie i przyjęcie, że stopień szkodliwości czynu popełnionego przez powódkę był bardzo duży, zaś działanie powódki stanowi zawinione zaniechanie, które to okoliczności w konsekwencji stanowią podstawę do nałożenia na nią kary stanowiącej równowartość (...) przychodów z działalności koncesjonowanej podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż przedmiotowa kara jest rażąco niewspółmierna do zawinienia powódki i szkodliwości popełnionego przez nią czynu,
3. przepisu art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego błędną interpretację i przyjęcie, iż Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zobligowany jest do nałożenia kary pieniężnej w każdym przypadku naruszenia obowiązków wynikających z koncesji podczas, gdy zgodnie z treścią ust. 6a przedmiotowego przepisu, w przypadku gdy stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki przysługuje uprawnienie do odstąpienia od wymierzenia kary,
4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż stopień szkodliwości czynu popełnionego przez powódkę był bardzo duży, zaś jej działanie stanowi zawinione zaniechanie podczas, gdy szkodliwość popełnionego przez nią czynu miała charakter znikomy, zaś stopień jej zawinienia nie przekraczał granic nieumyślności i nie był działaniem celowym, nastawionym na uzyskanie korzyści majątkowych.

Wskazując na powyższe zarzuty pełnomocnik powódki wniósł o:

- wstrzymanie wykonania decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy,
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary,

ewentualnie

- zamianę zaskarżonej decyzji poprzez wymierzenie powódce kary pieniężnej w wysokości 1.000 zł,
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
- przeprowadzenie w drodze pomocy prawnej przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie dowodu z zeznań powódki na okoliczność stanu faktycznego, w którym doszło do naruszenia obowiązków wynikających z

koncesji, konsekwencji związanych z wprowadzeniem do obrotu oleju napędowego niewłaściwej jakości, działań podjętych przez powódkę w celu zaprzestania naruszania prawa, motywów, którymi kierowała się powódka poprzestając wyłącznie na kontroli świadectw jakości dostarczanego przez dostawców paliwa, sytuacji finansowej powódki.

W uzasadnieniu odwołania, pełnomocnik powódki podniósł, iż tego samego dnia, w którym powódka została poinformowana o wynikach badania, podjęła wszelkie kroki w celu wycofania wprowadzonego do obrotu paliwa, co znalazło potwierdzenie w protokole kontroli z dnia 30 marca 2010 r., podczas której nie stwierdzono już jakichkolwiek uchybień, czy naruszeń warunków koncesji.

Odnośnie szkodliwości popełnionego przez powódkę czynu, zdaniem strony powodowej należy wziąć pod uwagę, że w dacie kontroli powódka prowadziła działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliw dopiero od sześciu miesięcy. W tym czasie prowadziła system kontroli jakości wprowadzonego do obrotu paliwa polegający na weryfikacji przedstawionych przez dostawców świadectw jakości. Okoliczność, iż system ten nie spełniał pokładanych w nim oczekiwań, zdaniem pełnomocnika powódki nie może przesądzać o tym, iż lekceważyła ona nałożone na nią obowiązki, a także że działała niedbale. Strona powodowa podniosła również, że żadna kolejna przeprowadzona w przedsiębiorstwie powódki kontrola nie wykazała jakichkolwiek nieprawidłowości czy uchybień.

Pełnomocnik powódki podniósł także, że żaden z klientów powódki nie zgłaszał nigdy jakichkolwiek roszczeń związanych z użyciem paliwa, którego jakość była przedmiotem kontroli w dniu 22 marca 2010 r.

Zdaniem strony powodowej, w działaniu powódki nie sposób doszukać się celowego czy umyślnego działania. Pełnomocnik powódki podniósł, że powódka nie wprowadziła do obrotu paliwa nienależytej jakości w celu uzyskania dodatkowej (poza marżę) korzyści majątkowej a jedynie pozostawała w błędnym jak się okazało przekonaniu, że oferowane przez nią paliwo posiada wszelkie wymagane prawem właściwości wynikające z posiadanych świadectw jakości.

Zdaniem strony powodowej stopień szkodliwości popełnionego przez powódkę czynu jest znikomy, a zatem zastosowanie winien znaleźć w tym przypadku przepis art. 56 ust 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r., a Prezes URE winien odstąpić od wymierzenia kary.

W razie nieuwzględnienia powyższej argumentacji, pełnomocnik powódki podniósł, że nawet gdyby przyjąć, że przedstawione powyżej okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, że stopień szkodliwości czynu był znikomy, co w konsekwencji uniemożliwiłoby odstąpienie od wymierzenia kary, to i tak zdaniem strony powodowej, nałożona na powódkę kara w wysokości (...) jej przychodów za rok 2009 jest niewspółmiernie surowa.

Dodatkowo, zdaniem pełnomocnika powódki wydając decyzje i określając w niej wysokość kary organ w żaden sposób nie odniósł się do sytuacji finansowej powódki. Pełnomocnik wskazał, że pomimo uzyskania znaczących przychodów w 2009 roku, dochód powódki opiewał na kwotę(...) zł. Kwota ta pozostając w rażącej dysproporcji z przychodem z działalności koncesjonowanej za 2009 r., wynikała z konieczności poniesienia szeregu nakładów, których zwrot nastąpi dopiero z biegiem czasu w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Zdaniem strony powodowej, biorąc pod uwagę jej sytuację finansową, niezasadne było przyjęcie przez Prezesa URE, iż będzie ona w stanie dokonać zapłaty wymierzonej kary bez uszczerbku dla prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Pełnomocnik powódki wywiódł, iż kara w wysokości 1000 zł., tj. (...) dochodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2009 r., w zupełności pozwoli na spełnienie funkcji represyjnej kary.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 21 września 2009 r. Nr (...), Prezes URE udzielił powódce - A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w M., koncesję na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 23 września 2009 r. do 23 września 2019 r. (k.62-67 akt adm.).

W dniu 22 marca 2010 r., na należącej do powódki stacji paliw przy ul. (...) w S., przeprowadzono kontrolę jakości paliw, w trakcie której pobrano do badania laboratoryjnego próbki (podstawową i kontrolną) oleju napędowego ON w ilości po 4 litry z partii oleju napędowego liczącej 10.200 litrów (k. 3-7, 11-13 akt adm.) Próbki te przekazano następnie do badania laboratoryjnego do Specjalistycznego Laboratorium Badania Paliw Produktów Chemii Gospodarczej z siedzibą w B., celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowego paliwa z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r., w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. (k.9 akt adm.)

W wyniku przeprowadzonych badań, stwierdzono niezgodność badanego oleju napędowego z obowiązującymi przepisami i normami ze względu na zawyżoną zawartość siarki, która w próbce podstawowej wynosiła 127 mg/kg, podczas gdy obowiązujące normy przewidują, iż maksymalnie powinna ona wynosić, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, 11,3 mg/kg (protokół z badań -k. 30 akt adm.)

W okresie od 22 marca do 30 marca 2010 r., do partii paliwa, z której w dniu 22.03. 2010 r. pobrano próbkę oleju napędowego do kontroli, dokonano dolewki oleju w partiach 5.000 l i 12.009 l.

W dniu 30.03.2010r. Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w S. wydał postanowienie o zabezpieczeniu partii oleju napędowego w ilości 11.589 l na okres od 30.03.2010 r.do 16.04. 2010r. w celu ustalenia jego rzeczywistej jakości (postanowienie k.22 akt adm.)

W dniu 30 marca 2010 r., na należącej do powódki stacji paliw w S., przeprowadzono ponowną kontrolę jakości paliw (protokół (k.15 akt adm.) i pobrano próbki (k. 20 akt adm.). Badanie laboratoryjne próbki oleju pobranej w dniu 30 .03. 2010r. wykazało jej zgodność z obowiązującymi normami (protokół-k.53 akt adm.)

Przeprowadzone w późniejszych terminach kontrole jakości paliwa na stacji paliw prowadzonej przez powódkę nie wykazały odstępstwa od obowiązujących norm .

W związku ze stwierdzoną w toku kontroli z dnia 22 marca 2010 r., niewłaściwą jakością oleju napędowego, pismem z dnia 8 lipca 2010 r., Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. (k.58-60 akt adm.).

W piśmie z dnia 28 lipca 2010 r. (k. 68-82 akt adm.), powódka złożyła wyjaśnienia w sprawie podnosząc, że od daty kontroli przeprowadzonej przez Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniu 22 marca 2010 r. zleca systematyczne kontrole laboratoryjne sprzedawanego paliwa na dowód czego załączyła sprawozdania z badań laboratoryjnych Regionalnego Laboratorium w S. na zawartość siarki w oleju napędowym, których wyniki wskazywały na jego prawidłową jakość (sprawozdania k.69-82 akt adm.)

W tym stanie faktycznym Sąd okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 46 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r., o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 32 ust 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie m. in. obrotu paliwami lub energią .

Warunek 2.2.3. udzielonej powódce koncesji na obrót paliwami ciekłymi stanowił, że koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Oznacza to, iż powódkę obowiązuje bezwzględny

zakaz wprowadzania do obrotu tzn. sprzedaży na prowadzonej przez siebie stacji paliw, paliwa, które jest niezgodne z parametrami określonymi w umowach lub obowiązujących przepisach prawa.

Powódka akceptując warunki udzielonej jej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zaakceptowała również cytowany warunek określony w punkcie 2.2.3. Ze względu zaś na zawodowy charakter działalności gospodarczej wykonywanej na podstawie uzyskanej koncesji, mając pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych, powódka powinna zorganizować prowadzoną przez siebie działalność w sposób wykluczający możliwość wprowadzenia do obrotu niewłaściwego jakościowo paliwa.

W niniejszej sprawie bezsporny jest fakt, że olej napędowy wprowadzony do obrotu przez stronę powodową, poprzez stację paliw zlokalizowaną przy ul. (...) w S., nie spełniał norm jakościowych określonych w obowiązującym w dniu przeprowadzenia kontroli, rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r., w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Z protokołu badania próbek oleju napędowego, pobranych w dniu 22 marca 2010 r. na stacji paliw prowadzonej przez powódkę, wynika, że niezgodność z obowiązującymi przepisami i normami dotyczyła stwierdzonej w paliwie zawyżonej zawartości siarki, która wynosiła 127 mg/kg, podczas gdy maksymalna zawartość, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, powinna wynosić 11,3 mg/kg.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż Prezes URE dokonał w zaskarżonej decyzji właściwej oceny stwierdzając naruszenie przez powódkę warunku 2.2.3. udzielonej jej koncesji, poprzez wprowadzenie do obrotu oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych określonych w powołanym rozporządzeniu.

Zgodnie z treścią art. Art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji, a zatem skoro poza sporem jest, że powódka oferowała do sprzedaży olej napędowy, który nie spełniał wymagań jakościowych a tym samym doszło do naruszenia przez powódkę jednego z warunków udzielonej jej koncesji - Prezes URE zobligowany był, a nie tylko upoważniony, do wymierzenia przedsięwzięcia kary pieniężnej w oparciu o cytowany przepis Prawa energetycznego.

Sąd uznał za niezasadny zarzut, podniesiony przez powódkę w odwołaniu od decyzji, naruszenia przepisu art. 56 ust 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie i odstąpienie od wymierzenia kary, z uwagi na niewystępowanie w omawianym stanie faktycznym przesłanki znikomego stopnia szkodliwości czynu zważywszy, że norma zawartości siarki w badanym paliwie została przekroczona aż o 1024%. Nie sposób tu także pominąć znaczenia szkodliwości procederu, polegającego na wprowadzeniu do obrotu paliwa zanieczyszczonego w takim stopniu, zarówno w odniesieniu do użytkowników pojazdów jak i środowiska naturalnego. W ocenie sądu zasadne było zatem uznanie przez organ popełnionego przez powódkę czynu, polegającego na wprowadzeniu do obrotu paliwa niespełniającego wymaganych norm jako czynu o dużej szkodliwości.

Podkreślenia wymaga również fakt, iż dla stwierdzenia odpowiedzialności koncesjonariusza za wprowadzanie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych nie zachodzi konieczność stwierdzenia jego zawinionego działania. Ustawa Prawo energetyczne nie uzależnia bowiem odpowiedzialności za naruszenie warunku koncesji od możliwości przypisania koncesjonariuszowi winy umyślnej lub winy nieumyślnej.

Prezes URE prawidłowo ocenił, iż powódka opierając się jedynie na świadectwach jakości wystawionych przez dostawców paliwa nie dochowała należytej staranności, gdyż jako podmiot sprzedający paliwo klientom indywidualnym nie powinna była zaniechać podejmowania własnych działań sprawdzających odnośnie jakości wprowadzanego do obrotu paliwa, które to działania podjęła dopiero po ujawnieniu wyników kontroli z dnia 22.03.2010r.

Ustalając wysokość wymierzonej koncesjonariuszowi kary pieniężnej, Sąd biorąc pod uwagę przesłanki wymiaru kary wskazane w treści art. 56 ust 6 PE tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe doszedł do przekonania, iż celowe będzie obniżenie wysokości nałożonej na

powódkę w zaskarżonej decyzji kary pieniężnej o połowę tj do kwoty 30 400zł , co stanowi(...) przychodu z działalności koncesjonowanej za 2009r.

Jako okoliczności mające wpływ na obniżenie nałożonej na powódkę kary pieniężnej sąd wziął pod uwagę, iż powódka po powzięciu wiadomości o wynikach badań paliwa pobranego w dniu kontroli - 22.03.2010 r. natychmiast podjęła działania w celu wycofania wprowadzonego do obrotu paliwa złej jakości a także wprowadziła w swojej praktyce gospodarczej dodatkowy system kontroli, polegający na przeprowadzaniu badań dostarczanych przez producentów paliw, co znalazło oddźwięk w pozytywnych dla powódki wynikach następnym kontroli jakości paliwa.

Istotną okolicznością, która została wzięta przez sąd pod uwagę był fakt, że w dniu 22.03. 2010 r. doszło do pierwszego przypadku naruszenia przez powódkę warunków udzielonej jej koncesji. Na uwagę zasługuje również, iż stwierdzenie naruszenia warunku koncesji miało miejsce po upływie niewielkiego okresu czasu od rozpoczęcia tej działalności (6 miesięcy), kiedy to powódka ponosiła duże nakłady, mające się zwrócić dopiero w przyszłości, a to miało niewątpliwie wpływ na jej sytuację finansową i wysokość osiągniętego dochodu, który wyniósł w 2009 roku (...) zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, iż kara pieniężna, w kwocie 30 400 zł, odpowiadająca (...) przychodu z działalności koncesjonowanej, będzie adekwatna do zawinienia oraz stopnia szkodliwości czynu oraz pozwoli osiągnąć cele określone dyrektywami wymiaru kary. Sąd zważył przy tym, iż kara ta mieści się w granicach wyznaczonych przez ustawę a jej wysokość spełni w tym wypadku rolę represyjno-wychowawczą.

Wnioskowane w odwołaniu obniżenie kary do kwoty 1000zł oznaczałoby w praktyce nadanie jej symbolicznego charakteru i nie spełniałoby funkcji prewencyjnej, a wręcz mogłoby stanowić zachętę dla innych przedsiębiorców do nieprzestrzegania warunków udzielonej im koncesji na obrót paliwami ciekłymi, w zakresie jakości sprzedawanego paliwa, co jak wiadomo nie jest odosobnionym zjawiskiem. Kara powinna stanowić również odczuwalną dla przedsiębiorcy naruszającego warunki koncesji dolegliwość finansową a trudno uznać, że kwota 1000zł pozwoliłaby taki cel osiągnąć.

Z powyższych motywów, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej wysokości nałożonej kary pieniężnej i oddalił odwołanie w pozostałej części, rozstrzygnięcie swoje opierając na podstawie przepisu art. 479⁵³ §2 k.p.c.

SSO Hanna Kulesza